

סמל גונין יעקב-שלמה
2141076

בן דינה ומיכאל-דוד

נולד ב- י"ט אלול תשי"ב 3.8.1952

התגייס לצה"ל באוגוסט 1971

שרת בפלס"ר 95

נפל ב- י"ב תשרי תשל"ד 8.10.1973

בקרב על החרמון.

בעל עיטור העוז.

גונין יעקב-שלמה,

בן דינה ומיכאל-דוד, נולד ביום י"ט אלול תשי"ב 3.8.1952 בטבריה. עוד כשהיה פעוט עברה משפחתו להתגורר באשקלון. יענקל'ה התקבל לגן חובה משהיה בן שלוש בלבד, כיוון שכבר בגיל רך זה הצטיין בתבונה ובתפיסה מצוינת. את חוק לימודיו היסודיים סיים בבית הספר היסודי "בית יחזקאל" באפריר, ואחרי כן למד בבית הספר התיכון העירוני. יענקל'ה לא היה מן התלמידים המצטיינים בכיתתו, משום שהקדיש את רוב זמנו בעזרה לחבריו בלימודיהם. אולם בקיאותו בחומר היתה עמוקה ורחבה. גם שיעורי הבית שלו נפגמו משום שנהג לקרוא מכל הבא ליד, עסק בספורט והתמסר לפעילות בבית הספר. כבר בגיל צעיר היו דעותיו של העלם יפה התואר מגובשות והוא ידע לעמוד על שלו. בקרב חבריו היה ידוע כמנהיג בעל סמכות ורחב לב. בבית הספר יזם את החוג לדרמה וארגן פעולות התנדבות כגון, איסוף בגדים לנצרכים. הוא הצטיין בכל תחומי הספורט: היה שחיין מעולה וצלח את הכנרת מספר פעמים ואף הוסמך כמדריך צלילה, השתתף בעשרות צעדות ועסק בבניית דגמי מטוסים. כמו כן כתב פילטונים ושירים והאזין למוסיקה. הוא זכה בהרבה מדליות על הישגיו בספורט וביחוד בקליעה למטרה. הוא התייחס לכל אלה בזלזול ולא אחת נתקלו הוריו בדרך מקרה בעוד מדליה שבנם זכה בה ולא סיפר על כך. יענקל'ה היה חבר בתנועת ה"צופים", השתתף בהרבה פעולות כחניך ואחרי כן כמדריך. בטיולים נהג תמיד לעזור לחבריו בנשיאת משא, בהדרכה ובעצה, ופעמים גם נתן להם מהמים שהביא עמו, והוא עצמו נשאר צמא. באימוני הגדנ"ע ראה חשיבות גדולה ולא חסך מאמצים בפעולותיו בתחום זה, והגיע להישגים מעולים בזכות כושר המנהיגות שלו. בלי שיעבור קורס מפקדי כיתות, מונה יענקל'ה מ"כ בזכות כשרונותיו. לא אחת מילא את מקום המפקד הממונה עליו ביעילות, במסירות וברוח טובה. יעקב גויס לצה"ל במחצית אוגוסט 1971, והוצב לחיל האוויר. הוא עמד בבחינות הכניסה לקורס טיס, אך כעבור ארבעה חודשים הועבר לחטיבת "גולני". תוך זמן קצר התבלט כחייל מצטיין והיה מטובי המקלענים בחטיבה. בזכות כושרו הגופני המעולה, כוח רצונו והידע הרב שרכש נעשה קלע מצוין ותוך זמן קצר מונה כמדריך וגם הציע מספר שיטות ליעול הקליעה בכלי נשק מסוימים. דומה היה כאילו הכין את עצמו כל חייו לקראת השירות בצבא, וכאילו היה לו הצבא ייעוד. את הפרק המסכם של הטיروנות, שכלל מסע של 120 קילומטרים, עשה והוא סובל מדלקת גיד ברגלו. הוא בלע כדורים, חרק שיניים וצעד. רק כשהגיע לאחר כאחד עשר קילומטרים מנקודת הסיום, והקדים בהרבה את רוב הצועדים, הסכים שסייעו אותו אל היעד. בכל ימי שירותו בצבא, הצטיין יענקל'ה במשמעת עצמית איתנה ובידע צבאי רב, שהפתיע לעיתים את מפקדיו. כל משימה שהוטלה עליו ביצע בשלמות ובקפדנות ותמיד דרש מעצמו ומאחרים יותר יעילות, יותר התמדה ויותר דבקות במטרה. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים יצא יענקל'ה אל יחידתו ברמת הגולן. היחידה חכתה שעות רבות להסעה בראש פינה וכאשר הגיע זחל"ם יחידי מיד קפץ עליו, קבע את המקלע בכנתו, ארגן הכל סביבו, ואמר: "זהו זה, אני יוצא למלחמה". לא מעניין אותי אם מורידים או לא – אני נשאר!" גם מפקד המחלקה היה מעוניין שיענקל'ה יהיה אתו, משום שסמך עליו וידע כי אפשר להטיל עליו כל משימה והוא יבצעה בשלמות. הוטל על היחידה לכבוש את מוצב החרמון, שנפל בידי הסורים לפני כן. סיירת החטיבה שיענקל'ה שירת בה הובילה את החטיבה. ביום י"ב בתשרי תשל"ד 8.10.1973 נתקלה הסיירת במארב ובקרב שהתחולל נפגע יעקב ונהרג. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין באשקלון והשאיר אחריו הורים. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל. על גבורתו בקרב הוענק לו "עיטור העוז". דברים לזכרו פורסמו בספר "רעות שכזאת", שהוציאה לאור חטיבת "גולני" לזכר חלליה.

"יהי זכרו ברוך"

הנסיון לשחרר את מוצב החרמון (8 באוקטובר 1973)
חמישימה לנסות לשחרר ולכבוש מחדש את מוצב החרמון הישראלי

חוטלה על חטיבת גולני בפיקוד אל"מ אמיר דרורי, שכוחותיו היו פרוסים באזור מסעדה-מג'דלישמס. לאחר נזהל-קרב חפז יצאו הכוחות לפעולה בשעה 8.00 בבוקר, מבלי שהיה בידי פיקוד הצפון, ובידי מח"ט גולני ומפקדי המשנה, מידע מספיק על גודל הכוח הסורי ואופן פריסתו בגזרת החרמון.

תוכנית "כוחות ומשימות" של מח"ט גולני קבעה שני "מאמצים" מקבילים: צוות-קרב ממונע על גבי זחל"מים עם פלוגת חי"ר מגדוד "אריות הגולן" (גדוד ביה"ס למ"כים של החטיבה), עם מחלקה מהסיירת ושני טנקים בסיוע צמוד וחפ"ק המח"ט, בפיקוד המג"ד סא"ל דובי דרור ינועו בציר הכביש העולה ממג'דלישמס (דרך רכבל תחתון ורכבל עליון) אל המוצב. צוות-קרב רגלי עם פלוגת חי"ר מגדוד "הבוקעים הראשון" מתוגבר בשני צוותים של הסיירת, בפיקוד המג"ד סא"ל יודקה פלד ינוע ממג'דלישמס דרך "גבעה 10", "גבעה 16" ו"גבעה 17" אל המוצב.

בשעה 10.00 לערך, לאחר שעתיים של טיפוס מייגע בשטח סלעי קשה לתנועה, נתקל הכוח הרגלי בהתנגדות סורית עקשנית באזור "גבעה 10". אותה שעה הגיע הטור הממונע לאזור "רכבל תחתון" עדיין ללא אבידות. במשך שעה לערך נמשך הקרב על "גבעה 10" בין לוחמי גדוד "הבוקעים הראשון" והפלס"ר ובין חיילי החי"ר והקומנדו הסורים, שהתמקמו בעמדות שולטות ונלחמו בעקשנות רבה. "ערפל-הקרב" והמודיעין הלקוי והחסר היו בעוכרי מפקדי הכוח הרגלי; חיילים ומפקדים רבים נפגעו מאש צלפים סורים בראשית הקרב, ורבים אחרים נפגעו במהלך נסיון האיגוף הראשון (ממזרח), שנבלם ונהדף על-ידי הסורים.

נסיון איגוף נוסף (ממערב) בסיוע ארטילרי צמוד עלה יפה, והסורים החלו נסוגים אל מעלה ההר. מחלקה מגדוד "אריות הגולן", שנשלחה לסייע ללוחמי גדוד "הבוקעים הראשון" בקרב הקשה על "גבעה 10", גלשה מ"עיקול הטנק" והגיעה אל עורף הסורים הנסוגים, שהתפצלו לכמה כוחות-משנה במעלה ההר. כל אותה עת המשיך בהתקדמות איטית הטור הממונע, עד שנעצר בקטע הכביש בין "עיקול הטנק" ו"המצוק" במחרוזת מוקשים, שבלמה את התקדמותו.

הראשון שזיהה את מחרוזת המוקשים על הכביש, בין "עיקול הטנק" ו"המצוק", היה המג"ד סא"ל דובי דרור. הוא קפץ מן הזחל"ם כדי לפנותה, אך נהרג מיד מאש סורית חזקה, שנורתה מן המארב משלושה כיוונים. שני הטנקים וזחל"מים רבים נפגעו מירי פגזי אר.פ.י.ג'י, ויצאו מכלל פעולה. מחלקה סורית שגלשה מן "המצוק" אל הטור הממונע התקוע, נהדפה בקרב פנים אל פנים בטווחים קצרים מאוד. "אחרי שהמג"ד נהרג, נבלמה קבוצת הזחל"מים במארב רכב של הסורים", מספר אחד הקצינים בעדותו, "האויב בא לקראתנו משלושה כיוונים. מחלקה של הסורים גלשה לעברנו מהמורדות, והתפתח קרב נואש שלנו... למעלה ממחצית אנשי היו חרוגים... נלחמנו מטווחים של שלושה-ארבעה מטר..." גם לוחמי הסיירת, שניסו לטהר את הרכס, נתקלו בכוח סורי של 150 חיילים, שאיים לנתק אותם מהטור הממונע. כוח הסיירת הצליח לבסוף להדוף את הסורים באש נק"ל ורימונים ולסגת עם ארבעה הרוגים.

משהסתבר, כי הכוח הסורי מונה מאות חיילי חי"ר וקומנדו בסדר-גודל של שני גדודים, נתן המח"ט באישור אלוף-הפיקוד פקודת נסיגה, והכוח כולו נסוג בחיפוי הפגזות מרגמות 160 מ"מ. 25 מחיילי גולני נהרגו ו-57 נפצעו.

נפילת מוצב החרמון (שבת, 6 באוקטובר 1973)

מוצב כתף החרמון היה הגדול במוצבי צה"ל בחזית הצפון. בגלל חשיבותו האסטרטגית, גובחו ומיקומו היו בו מתקני חתרעה, תצפית ובקרה מתוחכמים של חילות המודיעין, האוויר והקשר. הוא נבנה בשלושה מפלסים, הראשון שבחם תת-קרקעי, ועליהם שכבת-פיצוץ (שכפ"ץ) בנויה מרשתות ברזל ממולאות אבנים (גביונים).

ביום הכיפורים תשל"ד, 6 באוקטובר 1973, היו במוצב 60 חיילים. 14 מהם לוחמים, מפקד המוצב ר-13 חיילים מגדוד "גדעון" של חטיבת גולני, ר-46 חיילים מחילות הקשר, האוויר והמודיעין. 6 מהם היו בתצפיות מתוך המוצב.

לוחמי מוצב החרמון הישראלי היו הראשונים, אשר שילמו את מחיר החפתעה האסטרטגית והטקטית של מלחמת יום הכיפורים. לאחר הפגזה כבדה נחתו בסמוך למוצב בארבעה מסוקים שתי פלוגות חיילי קומנדו סורים, שחשמו באש חזקה את כל דרכי הגישה אל המוצב, בשעה ששתי פלוגות נוספות של צנחנים וחי"ר תקפו רגלית מכיוון מוצבי החרמון הסוריים. כבר בשלב הלחימה הראשון בשעה 15.40 תדרו הסורים לתוך המוצב.

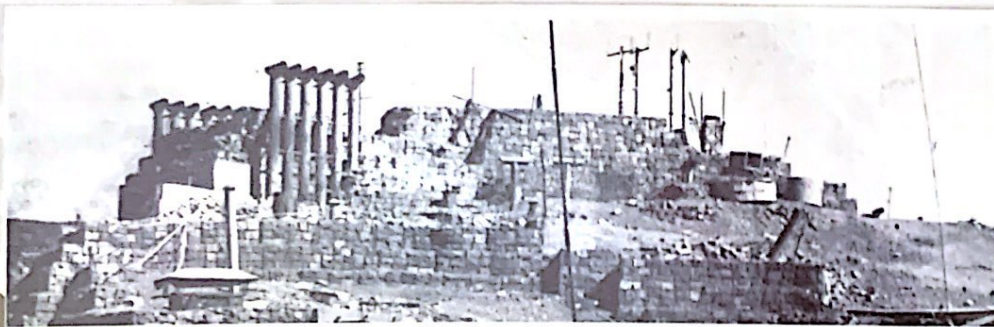
בתוך דקות ספורות לאחר חדירת הסורים לתוך המוצב, התפצלו והתפזרו החיילים הישראליים במקומות שונים במוצב הענק וניסו להגן על עצמם בתוך המנהרות, המעברים והפתחים. למעשה התפצלו 54 החיילים, שהיו בתוך המוצב, לשתי קבוצות גדולות: הכוח, שהיה עם המפקד, מנה 17 איש. בכוח השני היו 27 חיילים. 10 חיילים נוספים מצאו מחבוא ומסתור בחוליות, בזוגות וכבודדים במקומות שונים במוצב.

כבר בשעות אחה"צ, בשבת ה-6 באוקטובר 1973, ניסו לוחמי גולני, שיצאו ב-3 נגמ"שים ממוצב הר דב, לסייע לנצורים במוצב החרמון, אלא שכוח החילוץ עלה על מארב סורי, נפגע ונסוג. נסיון נוסף, שני, לחבור עם המוצב בוצע בליל 6-7 באוקטובר על-ידי שתי פלוגות מחטיבת גולני רכובות על זחל"מים. הכוח הגיע לנווה-אטי"ב ונערך להמשך הפעולה. אלא שפעולת החילוץ בוטלה על-ידי אלוף פיקוד הצפון בהעדר מידע מודיעיני עדכני על מצב חיילי מוצב החרמון ועל היקף הכוחות הסוריים שמסביבו. בינתיים תגברו הסורים את כוחם בגזרת החרמון במאות צנחנים וחיילי חי"ר, שנוערכו במקומות החולשים על דרכי הגישה בין הסלעים.

חיילים סורים כיתרו לחלוטין את מוצב החרמון, והתבצרו בעמדות מאולתרות הפזורות בכל העמדות ונקודות-המפתח החשובות בגזרת החרמון: "גבעה 17", "גבעה 16", "רכבל עליון", "המצוק", "עיקול הטנק", "גבעה 24", "רכבל תחתון" ו"גבעה 10" (החולשת על מגדל-שמש).

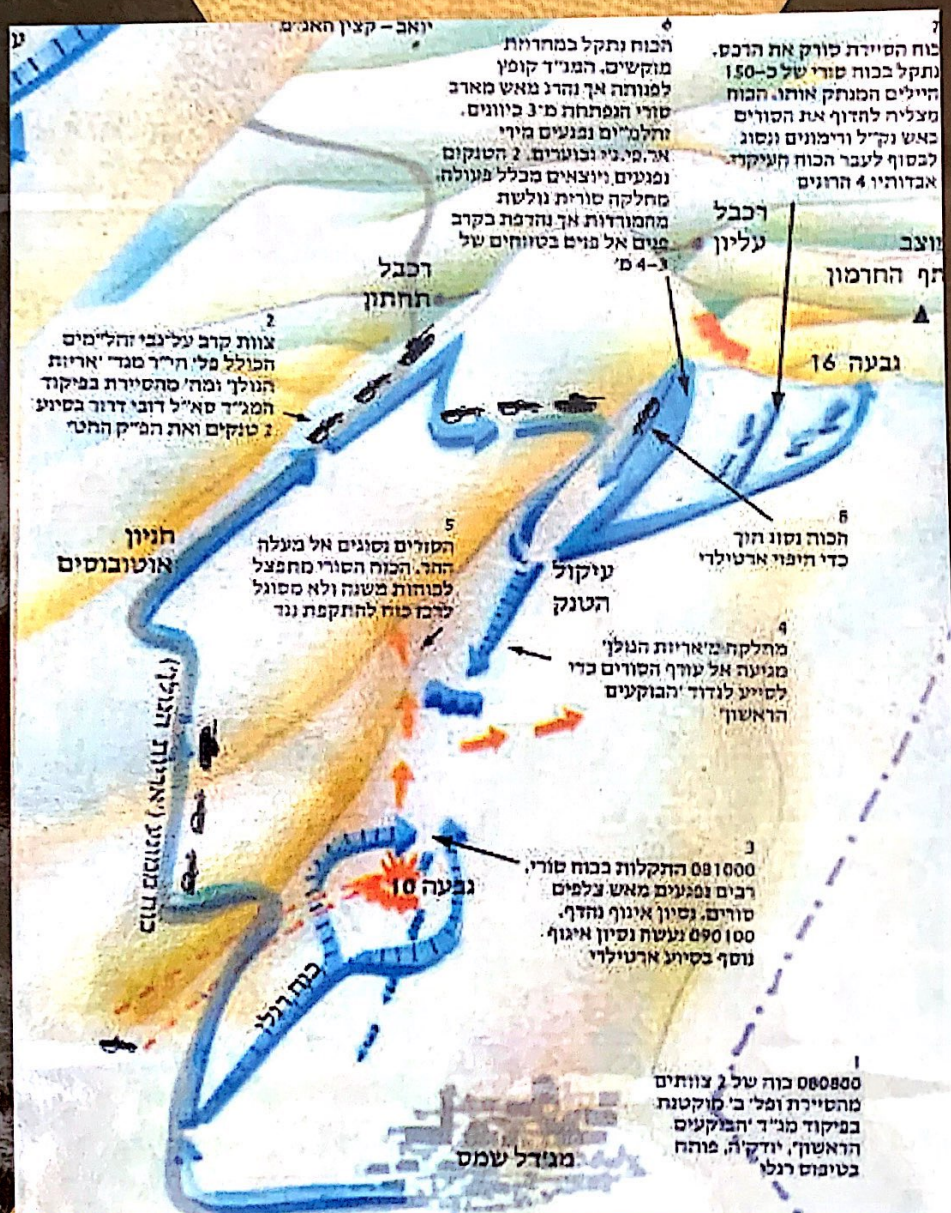
הכוח שהיה עם מפקד המוצב, 17 חיילים אשר חלקם שייך ללוחמי גדוד "גדעון", הצליח לחמוק בלילה (ליל 6-7 באוקטובר) מן המוצב, אך סמוך ל"רכבל עליון", כמאה מטרים מן המוצב, עלה ונתקל במארב סורי. חמישה מאנשיו נהרגו, שניים נשבו, אך עשרה אחרים ניתקו מגע, נסוגו, ניווטו כל אותו לילה, והצליחו לבסוף להגיע בשלום לקווי צה"ל.

הכוח השני, שכלל כאמור 27 חיילים, ניסה פעמיים להגיע ממחבואו, אך בכל פעם התגלה וספג אבידות. ארבעה מאנשיו נהרגו, והשאר נכנעו. שאר החיילים, שנותרו במוצב במקומות שונים ומסתרים, הסגירו את עצמם בלית ברירה ונפלו בשבי, בימים שלאחר-מכן. סך-הכל נהרגו 13 חיילים. 31 נפלו בשבי. בבוקר ה-8 באוקטובר ניתן אישור לתקוף את מוצב החרמון לאחר שהיו ידיעות, כי יש בו עדיין חיילים נצורים.

הקרב על החרמון

6 עד 8 באוקטובר 1973

חטיבת גולן

חטיבת גולן
אתר הנצחה

לאות ולעדות

כי סמל גונן יעקב ז"ל

מ.א. 2141076

גילה גבורה

במילוי תפקיד קרבי

תוך חירוף נפש

במלחמת יום הכיפורים

תיאור העיטור

ביום 8 באוקטובר 1973, בקרב הראשון על החרמון שימש רבי"ט יעקב גונן ז"ל כמפעיל מקלע בחוד של הסיירת, שנעה בכביש. עם החיתקלות בכוח הסורי שמר על קור-רוחו, ויחד עם 4 לוחמים אחרים נלחם שעות-מספר בעמדה, בעוד הסורים מנסים כל הזמן לכתרם. בזמן הקרב, שהתנהל מטווחים קצרים ביותר ובערפל כבד, דילג רבי"ט יעקב גונן ז"ל מעמדה לעמדה, וכאשר ניסו הסורים להסתער על עמדתו, קם, וביריות מן המותן, במקלע, שבר את ההסתערות. באחד הדילוגים נפגע מכדור בראשו, ונהרג. תודות לאומץ-לבו ובזכות עבודתו המאומצת והיעילה נמנעה ההסתערות של הכוח הסורי על העמדה החיונית של מחותינו.

על מעשה זה הוענק לו

עיטור העוז

לפי חוק העיטורים בעבא ההגנה לישראל

רא"ל מרדכי גוד
ראש המטה הכללי

שבט תשל"ה
מאי 1975

"עמו עוז ותנשיה לך" (איוב י"ב, ט"ז)

שירים שנכתבו

לזכרו של יעקב גונין

ע"י זהבה צויקל

לדינה : תפלת - אדם / יחזקאל

מדוע מדוע ענה ואמר
מדוע הלכת ושוב לא תחזור
מדוע לעזוב פני דם : עיניך
חיבה לעד תמתי תעברך ?
מדוע קרב ידך שקצה לה העמל
מדוע לשונך היפה גם אמר ?
מדוע בתי הלכת ואותי עצובה כה חורב ?
מדוע תבדה נשמתך ביד : נצח
מדוע הלכת חסד : נצח ?
הו כמה לאל הטוב חתונך כי חתונה בני , מות : יתן !
פחה בכית , כן לא נותר לך צמד
ציני כה דמיון כי : יתן להן סבר ?
כן , נותרה רק דמיון בתוך הל : של : אפר ...
חזמה מדונה ! מדוע ספרת את דמו ?
מדוע לא השבת אותו אל אמו ?
שמים וארץ ! בוחות איתכם
הארץ כהן תותירו אם בלי גרים ?
מדוע לאמו המצפה לא חזר ?
היאך אל קרה שנשחט בצוואר ?
למה טבע בשלולית דם אדם ?
למה לא שב אל בני עד האום
הו ידך לך אלקי פתרון : האלום . . .

משלחת

זוהרה צורקל

המשלחת יצאה מן התחנה, ומה
ליל לילי ידעה ואני מתפללת...
ומתחללת...

הבט! את הדור הקטן נקרא
את בורה ושמעון בן
ואת העינה שמעון בן
... ועציון לא הופקע
וגבר שבוע
ואמיליון אלצול לא נחת...
מן הנה אצדים שומעים
המחנים פאלי נעליה
לא! מן מי הם מלה
האם? האם? האם?
... דווקא משלחת מן הצבא
קצין, רופא ועוד חילת אצובה...
מללי! רק לא מלה
והנה דפיקה... הם בפתח דלת, קולם שמעתי...
ולפתע שתקה... מנוד ראש אולם...
"הם בני היה ביניהם, נכון" דעקותי...
באלקים...
ידעתי...

1913. 10. 10

מכתב מאמא ...

... "שלום לך בן, דו זענט פונדעם
בן דע צדוועט, ואוועק דעס אוועק
דו צוועט צעטע "צוויי" לזאג
דו זענט פונדעם דעם אהבה ...

רוגע, מי לבנות סופה שוב לא הקפדתי ...
דע צעטע-תורה הענה פאן, לא בקדש ...
והחלפה שקנת עוד חסדה בחרון,
ושכחתי לשלוח את הענה לשון ...

... הכי חייך יונק בן, קלל מהו עורך
בן אצלינו קבר סמו ויזרחים את החורף
מן אצלך קצת-חם, והענה שוב רועם,
ואתה קבר מוצר נדא, ואולי קצת דועם.

ובנתיים באפלת-הערבים
נוצצים מעלינו רבואות-פוכבים ...
ורומזים לי בלאט מלחמים באדני
בי שומרים לי אלך בן, שומרים הם על בני!

שוקרים טובים הם מאשוכים
מטיל משה או מטוס בשמים ...
ובחשין: בוכן: לזכרה במורם
גמבטיח

מי הפצט
תודור בשלום ...

*

[תשרי תשל"ה]

נחמה צוק

חידו תעל"ד / פל"ט - ע"ה - ה'תש"ח

לייזען!

בְּתוֹחֶלֶה, לֹא רָצִיתִי לִקְבֹּל תַּמְנוּתֶךָ. לֵלֵךְ הַקְדַּמְה וּתְתַמָּה ...
 בִּי הַתַּמְנוּתִּי בְּאִמָּה עוֹרֶת וְתַמְמוֹת אוֹ שְׂצֹעַ אוֹ שְׂבִי
 אֲבֵל הִי ...

ובקצת פ' פ' תשוב יעקב
ומילה ל' עליה תכתוב ,

בְּעֵצָם ,
 לֹא מִצְנֶה מָה הֵיטָב , פּוֹתֵב ,
 שְׁאֵהֶבְתָּ ... וְאוֹלִי שְׁאֵתָה עוֹד אוֹהֵב
 בְּכָל נִפְסֶךָ יִבְלֶהָ הַלֵּב .

פִּי טֵה לֶךְ לֵב וְהַרְבֵּה נִשְׁמָה
 וְאָמֵן בֶּן בִּקְשָׁת מִחֶרֶץ חֲתֻמָּה ...
 וְאֵלֶּיךָ נָשׂוּ וְרָצִיתִי מִדְּבָרְךָ
 אֵלֶּיךָ נִוְתָרָה בֶּן פִּסְתָּה אֶל הַגִּזְרֵת .

וְאַתָּם הַבְּשֹׁחוֹת נַעֲרֵי אֶבְרָהָם
כִּי תַחֲדוֹר לְרֹאשֵׁי אֶתְּ אֶחָד מֵהֶם ...
מִן, לִפְתָּע נִגְדָּתָה בְּיַד מְרֵצָה
וְלֹא מֵשׁוֹב לְרֹאשֵׁיךָ, נַעֲרֵי אֶחָד מֵהֶם
מִן, בְּנֵי אֶתְּ : אֶחָד מֵהֶם הַנֶּצַח !

וְהַמִּתְחַלֵּץ מִנָּעַד אֶיךָ לֹא תִשָּׁח !
וְיִפִּי - תוֹרַת עֲבָדְךָ לֹא אֶצְבֹּח !
וְאַל - הִקְדֵּם מוֹת **הַמֵּת**: קוֹט אֱמוּנָה בְּיָדְךָ !!!
וְאַתָּה בְּנִי, יַעֲקֹב עוֹד אֶקְרָא בְּשִׁמְךָ

(אחד תעלה)

דעה ב' צוקל

... ויבדל את ארצה על בנותי השכינה,
 ובקצת מחנה בכל עתור ופינה,
 ומה כי תמצאנה בני יעקב,
 מיד לאשה תקטנה, וידעת מן טוב!

וזכרת פיעשה במוות, אהבה *
 ויצן אהבה היא אותך בכל לבבה,

חיים חדשים נותן אני לך,
 כי נן זאת שאלה בתפילתך נערתך!

וידעת בני כי המוות אכזר,
 אך אני אל דחום, הן מן נאמר,

ויהיו השמים יצוי
 כי אומר לסבלה קבר די!

והסובותך יעקב במהרה אל חיקה,

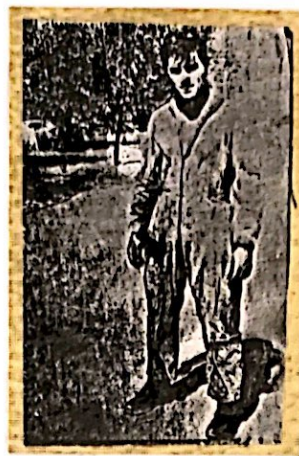
כי ימת דמעתה יבשה וריקה ...

נפרח מהבתכם חי הירח והמוכבים,

ובה חקן על סבלות האוהבים *

[שבט תשל"ו]
 דחבה צניקל

Scanned with CamScanner

מבצע : שירה - תרגום - תרגום

מלחמת - יום - הדין

... ובקצת קולות הדממה ...

וידה הקטל המה

מה הקצת השומר נחמה

בתעלה ובמרום - הרמה ...

ומלחמת - רום חלו ברעדה ...

מדרום ובצמחון לעדה

ומלקים מפסא פבודו

נשא מה אל על את ידו

ויבצע על פי הופרה הדממה

ויצל בנחדיו חרון - מה מלחמה

וישלה גם משלחת מלאכי חבלה

לצמחון - האולן ולגדות - התעלה

ויצונו להשמיד את ערב עד אחד

לבד יוספר הלחם עדי - עד

ומבוצע בקודת - אלוך עד תום !

ונתנה בתוקף קדושת - היום ...

והנה בחמר ביד היוצר

בדמותו הוא הודף ובדמותו מה עוצר ...

מן צרינו בחרונך אלוך ממעל

ומתשוי עד זך במרובי - חילות - צה"ל

וינצחו מטופי מספיקות - בטלים

וספינונו נצתה - קלחת - אחרים

ומפסא במצו של שריון ותופח

היבט והולמד האויב - רמה !

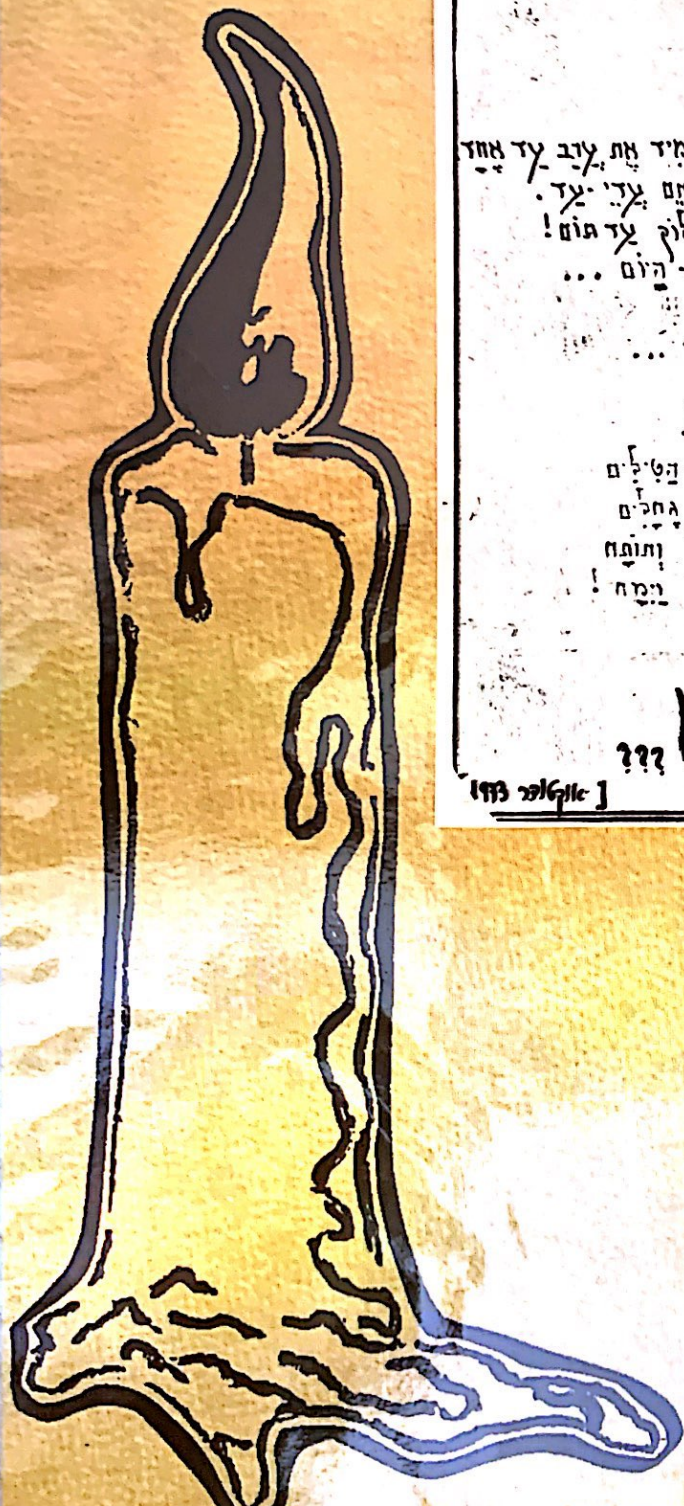
ובחדבצה מינים על חילך שגרת ברנה

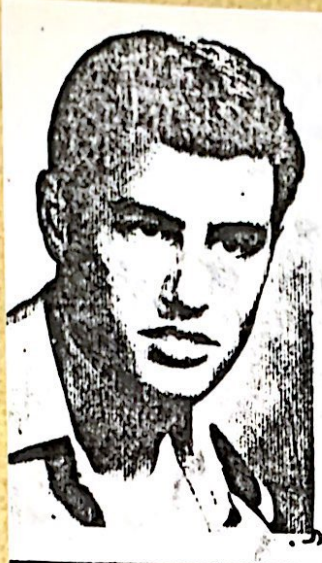
ומפחך פרשת על לוחמי - המערכה

מה קולות תללנו עוד יספו - לחש :

הרי ! לא ינהי מר בים ומ צב - מה

[אוקולר 1974]

הנה אקח את מבט עיני -
עצב חשק צחוק המאיר,
פיה מבורך מואץ במקו,
רומם אלבי מקורב הנור -
הנה אקח את מבט עיניך
הנה אקח
ואצורתי
בשיר ...